

EL CAFÈ AMB LLET de l'endemà sempre és igual. Per molt complicat o meravellós que hagi estat el dia. El cafè amb llet de l'endemà guanyí o perdi el Barça, signin els escriptors mil llibres o cap, plogui o faci sol, sempre serà igual. Calentó, en la teva tassa preferida (o la següent si és bruta) i te l'haurà fet la teva cafetera, vella o no, nespreso o no i anar tirant.

El cafè amb llet de l'endemà sempre tendeix al color aigualit d'un cafetó així, normal i segurament, ja va bé, que l'endemà del dia D toca descansar i portar-se bé.

Últimament una té la sensació que cada dia és l'endemà d'un dia important i, que el dia que arrenca, també ho serà.

Deu ser aquesta pressa increïble, aquesta força tan potent i brutal que ens arrossega i ens impulsa a viure més amb pressa que una altra cosa i a acumular esdeveniments en una llista que no s'acaba mai.

"Aneu amb compte. Tots els dies, fins i tots aquells que semblen únics i irrepetibles, acaben tenint un endemà de cafè amb llet mediocre"

Aneu amb compte. Tots els dies, fins i tots aquells que semblen únics i irrepetibles acaben tenint un endemà de cafè amb llet mediocre. També els dies que semblen insostenibles, inaguantables, impossibles d'acabar. Aquells també. El mateix cafè amb llet l'endemà.

És la màgia de la vida, suposo, que igual que les coses bones s'acaben i això ens toca els pebrots, les coses dolentes també s'acaben i això alleugereix el tema.

Ara ens pot semblar un dolorós viacrucis que s'hagi acabat l'únic dia de l'any en que les lletres se celebren amb festa i la gent fa cua perquè els escriptors i escriptores els firmin un llibre, però un proper Sant Jordi, alegre i en crisi igual, es prepara per l'any vinent, no cal patir.

I ara ens pot semblar que el món sencer s'acaba perquè el Barça va fer un ridícul espantós, però d'aquí a res celebrarem contents el títol de Lliga i tot oblidat (menys si el Madrid guanya la Copa, clar!). El cafè amb llet de l'endemà, però,

serà igual. Ara, no em barregeu les coses, feu el favor. Una cosa és Sant Jordi i l'altra el Barça. Un dia de llibres fantàstic es mereix un cafè amb llet mediocre per ell sol. No hi barregem la derrota blaugrana en tot això, que també es mereix per ella sola, un cafetó.

Tot passa. Allò bo i allò dolent, la màxima alegria i la pitjor de les penes. Tot passa i sabeu què, que ja està bé. Que cada nou cafè mediocre és una nova oportunitat perquè el dia ens sorprengui i ens regali de nou, alguna cosa bona i alguna cosa dolenta, si pot ser més de la primera que de la segona.

A mi no m'importa el Barça, ja ho sabeu, però sí que espero amb delit, el cafè amb llet de l'endemà del dia de Sant Jordi de l'any vinent.

Amb sucre, si us plau. I doble.

CULTURA

Petita fauna del Montseny

Espai 31, de Cardedeu, presenta una singular exposició de fotografia, acompanyada d'un llibre del mateix títol, sobre els insectes de la nostra Muntanya. Marta Goula, és biòloga i ha fet un treball extraordinari de moltes hores d'observació i captació dels costums dels petits pobladors. Les fotografies exposades són totes en el llibre i al marge de que són uns excel·lents treballs també tenen aquell punt de poesia que emociona. Totes les fotografies aporten una expressió de relació, relació entre l'insecte i la natura. Un joc extraordinari de com s'interrelaciona la natura.

La qualitat del cromatisme floral juga el poder de l'atracció i el petit insecte parla amb les flors i s'identifica amb elles. Papallones, abelles, tàbacs, mosques, mosquits juguen modelant la seva vida. Contemplant la mostra se sent el desig d'entendre el llenguatge de la fauna i la flora, un llenguatge silenciós, tramès amb el senzill volejar de les ales que parlen molt suau a l'oïda i fan viure la grandesa de l'univers des de la petitesa, per exemple, d'un mosquit. La petitesa d'una flor i d'un insecte en el món global denuncia la grandesa i universalitat del llenguatge entre espècies. Llenguatge que vol ser comprès. Amb la seva exposició i el seu llibre a Espai 31, de Cardedeu, C/Teresa Oller 31, Marta Goula ens hi ajuda.

RdV

Joan Sala Vila

los rípios de Francisco Barbachano

Alfredo Pérez Rubalcaba ve con gran desasosiego que, según corre el reloj, la bicoca se le acaba; que no le creen ni los suyos, esos que lo idolatraban.

Ya no sabe lo qué hacer para recobrar su fama; fama de todoterreno, obviamente bien ganada pues don Alfredo ha estado en un sinfín de batallas.

Felipista con el Gal; cerebro de Zapatero, y vencedor de contiendas con sus propios compañeros.

El bueno de Rubalcaba no sabe bien qué le pasa; y es que le mueven la silla, para mandarlo a su casa.

¡La silla de Rubalcaba!

Lorca eran todos

Una obra creada per Pepe Rubianes que Frederic Roda, quatre anys després de la mort de Rubianes, ha readaptat i tornat als escenaris. Lorca eran todos, en síntesi és una dramatúrgia de memòria històrica que denuncia la injustícia d'un crim i la hipocresia política de voler justificar-lo. Matar per diferència d'idees, matar perquè no estàs d'acord amb un model

de vida, sempre és un crim per més raonaments filosòfics, polítics i religiosos que s'hi aportin. L'espectacle presentat al Teatre Ponent esdevé un estudi de com els diferents estaments polítics volien rentar-se'n les mans en un crim d'abast mundial que assenyalava amb el dit als seus culpables.

El fet de ser "rojo" amb l'afegit

"d'homosexual" no són arguments que justifiquin una mort. La història ha estat el jutge acusador i condemnat. Lorca eran todos és un espectacle teatral que defensa la llibertat de pensament i consciència de tothom i denuncia la injustícia i la il·legalitat d'aquella política que es creu totpoderosa i amb el dret de fer i desfer. Mentre gaudia de

l'espectacle pensava en totes aquelles persones valentes que denuncien i planten cara manifestant-se davant les actuals injustícies socials de la política. Un missatge de com la cultura pot posar de cara a la paret a la política.